

אהוד בן-דוד

חייו של רקדן עלי במותם הם קצרים עד כדי טראגיות. זאת קבוע טבעי גוף האדם. לכן יש משנה עצב בכך שרקדן מקופה את חייו ממש, בשל מחלת און תאונה, כפי שקרה בשבוע שעבר, שעלה אהוד בן-דוד, מראשו ליהקה, בת-שבוע, ניספה בתאונת-דריכים למשה חדל אהוד לרകוד לפני כשנתיים, ומazel שعزב את להקה, בת-שבוע הקדים את כל מרוצו לבית-הספר למוחול שלו בנתניה.

יש רקדנים המצטיינים בטכנייה מבrikה. אהוד לא היה טכני מעולה. קשה היה לעבד אותו. למעשה הוא היה "مسجد" כל תפקיד שהוטל עליו על ידי הכריאו גוראף לתוכנותיו האישיות. מעולם לא למד לקבל בשתקה את תוכתיבו של יוצר המוחול. ואת דיעותיו לא היה מסתיר. ואת זאת לא כולם אהובים.

אבל ברגע שאhood היה על הבימה, היו סולחים לו הכל, כי ברק בימתי קורן היה מסנור את עיני הצופה (והמברך), וגם כאשר הייתה יוצרת מהול מזעע מה, "שכלולים" שהכניס אהוד ביצירתו, היה אהוד יורד מהבימה כמנצח. ואולי תוכנות אלה של אהוד, חוצה צברית, חיוך ממזרין, דעתנות ונישיות בימתיות המסוגלת להתגבר על מגרעות טכניות, על פירוש מפוקפק של יצירה, על מצב רוח מהורבן ועל כך שכבר שבוע ימים לא הופעת לשיעור היום.

אהוד בן-דוד ורינה שנפליד
בגון אחוז המלחמה" בהקה בת-שבוע

של להקה — הם סוד חיוניותה של להקה, בת-שבוע, אהוד היה מראשו רקדנייה, ואחד המעמודי התוויך שלה במשך 10 שנים. לראשונה ראייתי אותו רוקד כאשר היה עדין במדיצהיל, ב- מסגרת, "במת הרקדנים", בראשית שנות השישים. להקה הופעה במשמר העמק, ובין הרקדנים בלט נער יפה-גוף וזורי. „זה? זה בחור שומר את ינגייט" — אמרה לי אחות הרקדניות כאשר שאלתי מי הוא. „הוא עיה פעם רקדן מצוין" — אמרתי. היא הביטה בי בתמייה, כי אהוד באותו עת היה טירון ממש, אבל כבר אז היה בו אותו משחו, המבדיל בין איש-בימה אמיית מלידה לזה שאמנתו היא פרי מאיץ עיקש, ולימוד המכשיר אותו להיות אמן מבע. אולי דוקא שרונו זה, שהיה לאחד בשפע, הקל עליו את התחרחות מהרונית הקשה של זעה וعمل, שהיא מנת חלקו של כל רקדן. אמנים במשך שנים התפתח גם אהוד ונעשה לרקדן מעולה, אך תמיד נשאהו אישיותו הבימונית הגורם הדומיננטי במוחול שלו, וכאשר רקד — היה מה לראות.

היו שנים/שניות בווח בתחום הקולנוע, הכריאו גוראפה, אבל בכל פעם שחרז להופיע כרקדן, התגלה כורחו האmittiy. אהוד היה צברי מאד — מוכשר וחצוף, ער מאוד לנעשה ו„נוודניק" כאשר תפס אותו איזה רעיון שלא הרפה ממנו, עצלו, אבל מוכן לחת את כל-כוכלו לקהל שעה שהוא עף וממריא על הבמה. הייתה בו רוח נוראים באhood, וקשה היה לתאר אותו מתבגר, ואיפלו מזדקן. ועכשו לא נדע לעולם מה הייתה עשויה להיות דמותו בגיל העמידה. וזה עצוב.

ג'ורא מנור